

The Holy See

Üzenet a hivatások 44. világnapjára

A hivatások évenkénti világnapja megfelelő alkalom arra, hogy rávilágítsunk a hivatások fontosságára az Egyház életében és küldetésében, és még inkább imádkozzunk, hogy egyre növekedjen számuk és hitelességük. A most következő világnapon az olyannyira aktuális témát szeretném Isten egész népének figyelmébe ajánlani:

a hivatás a közösségi egyház szolgálatában.

2007. április 29.

Főtisztelendő Püspök Testvérek,

Kedves Testvéreim!

Tavaly, amikor a szerdai általános kihallgatásokon új katekézis-sorozatot indítottam Krisztus és az Egyház közötti kapcsolatról, beszéltem arról, hogy az első keresztény közösség csírájában akkor jött létre, amikor néhány galileai halász találkozott Jézussal és hagyták, hogy tekintete, hangja meghódítsa őket, és befogadták sürgető meghívását: „Gyertek, kövessetek, én emberek halászává teszek benneteket” (Mk 1,17; vö. Mt 4,19). Isten mindig kiválasztott néhány embert, hogy közvetlenebb kapcsolatban működjenek vele együtt üdvözítő tervének megvalósításában. Az Ószövetség kezdetén meghívta Ábrahámot, hogy „nagy néppé” tegye (Ter 12,2), azután pedig Mózeset, hogy megszabadítsa Izraelt Egyiptom fogságából (vö. Kiv 3,10). Aztán másokat is kiválasztott arra – különösképpen a prófétákat –, hogy megvédjék és éltsék népével kötött szövetségét. Az Újszövetségben Jézus, a megígért Messiás, egyenként hívta meg az apostolokat, hogy vele legyenek és osztozzanak küldetésében (vö. Mk 3,14). Az utolsó vacsorán, amikor rájuk bízta a feladatot, hogy mindörökké megemlékezzenek haláláról és feltámadásáról egészen addig, míg dicsőségesen vissza nem tér az idők végezetén, így szólt értük az Atyához: „Megismertetem velük nevedet és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek” (Jn 17,26). Az Egyház küldetésének alapja tehát egy bensőséges és hűséges közösség Istennel.

A II. Vatikáni Zsinat *Lumen gentium* című konstitúciója úgy mutatja be az Egyházat, mint „népet, amelyet az Atya, a Fiú és a Szentlélek egysége fog össze” (4), és amelyben Isten misztériuma tükröződik. Ez azt jelenti, hogy a szentháromságos szeretet tükröződik vissza benne, és a

Szentlélek működésének köszönhetően minden tagja „egy testet, egy lelket” alkot Krisztusban. Különösen akkor, amikor az Eucharisztia ünneplésére gyűlik egybe szerves felépítésben pásztorai vezetése alatt, a közösség misztériumát éli meg Istennel és a testvérekkel. Az Eucharisztia annak az egységnek a forrása az Egyházban, amelyért Jézus imádkozott szenvedésének előestéjén: „Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17,21). Ez az erős közösség segíti az Egyházban a nagylelkű hivatások kibontakozását: arra ösztönzi a hívő ember isteni szeretettel teli szívét, hogy teljesen Isten országának szentelje magát. A hivatások gondozásához fontos a közösségi Egyház misztériumára odafigyelő pasztoráció, mert aki egy egyetértő, felelősséget együtt hordozó, szolgálatkész egyházi közösségben él, az biztos, hogy könnyebben megtanulja felismerni az Úr hívását. A hivatásgondozás tehát folytonos „nevelést” igényel arra, hogy meghalljuk Isten hangját. Így tett Éli, amikor segítette az ifjú Sámuelnek, hogy megértse, mit kér tőle Isten, és készségesen megvalósítsa azt (vö. 1Sám 3,9). Isten hangjára csak a vele való bensőséges közösség légkörében tudunk figyelni. Ez mindenekelőtt az imádságban valósul meg. Az Úr világosan kimondott parancsa szerint, fáradhatatlanul és együtt kell kérnünk a hivatás ajándékát az „aratás urától” (Mt 9,38). Az Úrnak e felhívása összhangban van a Miatyánkkal (Mt 6,9), azzal az imádsággal, amit ő tanított nekünk, és amely Tertullianusz ismert kifejezése szerint az „egész evangélium szintézise” (vö. De Oratione, 1,6: CCL 1, 258). Minderre Jézus egy másik mondata is rávilágít: „Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kérik, megkapják mennyei Atyámtól” (Mt 18,19). A Jó Pásztor arra hív minket, hogy imádkozzunk mennyei Atyánkhoz, imádkozzunk egyenként és kitartóan, hogy küldjön hivatásokat a közösségi Egyház szolgálatába.

Az elmúlt évszázadok pasztorális tapasztalatait összegyűjtve a II. Vatikáni Zsinat hangsúlyozta, mennyire fontos a jövőbeli papok hiteles egyházi közösségre nevelése. A *Presbyterorum ordinis* című dekrétum erről így ír: „A papok Krisztusnak, a főnek és pásztornak hivatalát – tekintélyében való részesedésük mértéke szerint – gyakorolva, a püspök nevében összegyűjtik Isten családját mint testvéri közösséget, melyet egy lélek éltet, és Krisztus által a Szentlélekben odavezetik az Atyaistenhez” (6). A Zsinat e megállapítása visszhangzik a *Pastores dabo vobis* kezdetű szinódus utáni apostoli buzdításban, amely aláhúzza, hogy a pap „a közösségi Egyház szolgálatja, mivel – egyként a püspökkel és szoros kapcsolatban a papsággal – az egyházi közösséget építi a különböző hivatások, karizmák és szolgálatok harmonikus egészében” (16). Elengedhetetlen, hogy a keresztény népen belül minden szolgálat és karizma a teljes közösségre irányuljon, és a püspök, valamint a papság feladata, hogy támogassák ezt minden más hivatással és egyházi szolgálattal összhangban. Például az Istennek szentelt élet is a maga sajátosságában ennek a közösségnek a szolgálatában áll, ahogyan erre igen tisztelt elődöm, II. János Pál pápa *Vita consecrata* kezdetű szinódus utáni apostoli buzdítása rávilágít: „Az Istennek szentelt élet kétségtelen érdeme, hogy hatékonyan hozzájárul ahhoz, hogy a testvériség igénye – mint a Szentháromság megvallása – eleven maradjon az Egyházban; a testvéri szeretet állandó ápolása révén a közösségi élet formájában is megmutatta, hogy a *szentháromságos közösségben való részvétel oly lényegesen meg tudja változtatni az emberi kapcsolatokat*, hogy e részesedésből a szolidaritás egy új fajtája fakad” (41).

Minden keresztény közösség középpontjában ott van az Eucharisztia, az Egyház életének forrása és csúcsa. Aki az evangélium szolgálatába áll, előre fog haladni Isten és a felebarát iránti szeretetben, és ezzel elősegíti az Egyháznak mint közösségnek építését, ha az Eucharisziából táplálkozik. Azt mondhatnánk, hogy az „eucharisztikus szeretet” motiválja és megalapozza az egész Egyház hivatásbeli tevékenységét, mert ahogy a *Deus caritas est* kezdetű enciklikában írtam, a papságra és a többi szolgálatra való hivatás Isten népében ott bontakozik ki, ahol az egyénekben Krisztus megmutatkozik Igéjén keresztül, a szentségekben és főleg az Eucharisziában. Mindez azért van így, mert „Az Egyház liturgiájában, imádságában, a hívők élő

közösségében megtapasztaljuk Isten szeretetét, észrevesszük, és azt is megtanuljuk, hogy jelenlétét mindennapjainkban fölismerjük. Ő előbb szeretett és előbb szeret minket; emiatt tudunk mi is szeretettel válaszolni” (17).

Végezetül Máriához fordulunk, aki segítette az első közösséget – ahol „mindannyian egy szívvel, egy lélekkel, állhatatosan imádkoztak” (vö. ApCsel 1,14) –, hogy pártfogolja az Egyházat, hogy a mai világban a Szentháromság megjelenítője, az isteni szeretet érzékletes jele legyen minden ember számára. A Szűzanya, aki készségesen válaszolt az Atya hívására – „Az Úr szolgálója vagyok” (Lk 1,38) – járjon közben azért, hogy a keresztény nép körében ne hiányozzanak az isteni öröm szolgálói: olyan papok, akik püspökeikkel közösségben hűségesen hirdetik az evangéliumot és kiszolgáltatják a szentségeket, törődnek Isten népével és készek az egész emberiség evangelizálására. Adja meg, hogy ma is növekedjen az Istennek szentelt emberek száma, akik a szegénység, a tisztaság és az engedelmesség evangéliumi tanácsai szerint élve a korszellemmel szembe haladnak és prófétai módon tesznek tanúságot Krisztusról és a megváltás felszabadító üzenetéről. Kedves Testvéreim, titeket pedig – akiket az Úr sajátos hivatásokra hív az Egyházban – kiváltképpen szeretnék Máriára bízni, aki mindenkinél jobban megértette Jézus szavait: „Azok az én anyám és rokonaim, akik hallgatják és tettekre váltják az Isten szavát” (Lk 8, 21), hogy ő tanítsa meg nektek, hogyan hallgassátok isteni Fiát. Segítsen, hogy életetekkel mondjátok: „Nézd, megyek, Istenem, hogy teljesítsem akaratodat” (vö. Zsid 10,7). Ezt kívánva biztosítalak benneteket imáimról, és szívből megáldalak titeket.

Vatikán, 2007. február 10.

XVI. Benedek pápa

© Copyright 2007 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana